

МОЛОДШИЙ КОММУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII № 102 (802) НЕДІЛЯ, 27 СЕРПНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

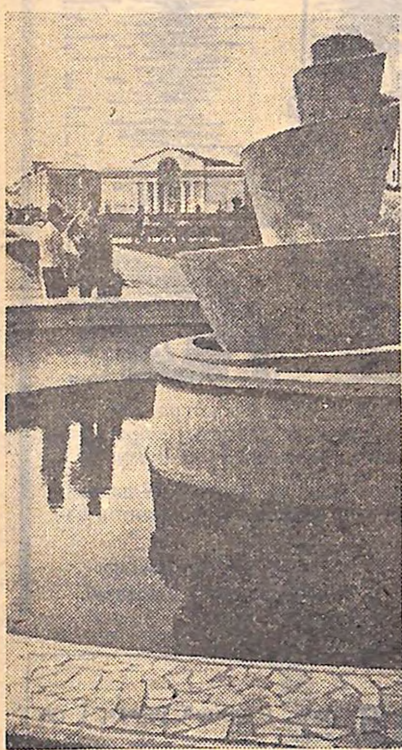
В ОБКОМІ КП УКРАЇНИ

В обкомі КП України відбулася нарада, в якій взяли участь секретарі міських комітетів і райкомів партії, завідувачі відділами пропаганди і агітації, начальники районних вузлів зв'язку, начальники агентств «Союздруку», редактори районних газет, керівники деяких обласних організацій.

Завідуючий відділом пропаганди і агітації обкому КП України О. К. Піскунов виступив з доповіддю «Про підсумки передплати на 1967 рік та завдання по організації передплати періодичної преси на 1968 рік». В обговоренні її взяли участь секретар Голованівського райкому партії В. Д.

Бабій, начальник агентства «Союздруку» Онуфріївського району М. С. Жданова, начальник Петрівського вузла зв'язку Н. Я. Ворона, заступник начальника облуправління зв'язку В. П. Московченко.

Було також заслухано і обговорено доповідь «Про хід та завдання по підготовці до відзначення 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції».

На одній з площ м. Олександрії.

СУШУТНИК МІСТА ОЛЕКСАНДРІЇ

пажу електровоза Семенівсько-Голоківського вуглерозрізу Анатолій Нікітенко і Микола Вовчук.

З самого початку року гірники добули понад план 250 тисяч тонн вугілля. А сьогодні — напередодні свого свята — вони урочисто рапортують, що за 7 місяців ювілейного року видано понад план 309 тисяч тонн.

Біжать асфальтові стрічки від міста, і всі вони ведуть або до вуглерозрізів, або до шахт. Ось мчать один за одним состави електровозів, навантажених вугіллям. А там, вдалині, вириває з-за кучерявих садків Дмитрове — селище робітників Семенівсько-Голоківського вуглерозрізу.

Дуже часто в Будинку культури, що височить в центрі селища, відбуваються вечори бойової і трудової слави. На них часто запрошують Бориса Суховатого, якому є що розповісти. Адже тільки за сім місяців його бригада, яка працює на обслуговуванні транспортно-відвального моста, видала понад план 578 тисяч кубічних метрів розкривних порід.

Молодь любить своє селище і прикрашає його. Навесні цього року на честь 50-річчя Радянської влади в селищі посаджено ще один сквер, озеленено багато вулиць. Незабаром тут буде споруджено кафетерій, спортивні майданчики та атракціон.

На вуглерозрізах і шахтах молодь

оволодіває кількома професіями, здобуває широкі профілі. З перших днів вступу в експлуатацію Бандурівського вуглерозрізу прийшов сюди Микола Кримський. Його невід'ємною рисою завжди була велика любов до важкої професії гірника. За цей час Микола освоїв декілька суміжних професій: він електрослюсар і машиніст екскаватора, зварювальник і машиніст електровоза. Його груди прикрашає почесний значок «Шахтарська слава».

Цього року молоді шахтарську гвардію міста поповнили випускники середніх шкіл. Вони знайдуть тут своє місце в житті, своє покликання. Крім того, юнаки та дівчата зможуть продовжувати заочне та вечірнє навчання в індустріальному технікумі та Олександрійському філіалі Дніпропетровського гірничого інституту.

Сьогодні у нас велике свято. Сотні гірників, елегантно одягнених, прийшли в парк «Будівельник», на міський стадіон, де їх чекає цікава і різноманітна програма. А завтра вони ще з більшим напруженням та пориванням душі стануть на грудову вахту, і отуватимуть дивовижні дарунки жовтневому ювілею.

І. УРИЦЬКИЙ,

перший секретар Олександрійського міського комсомолу.

С
Л
А
В
А

Зв'язом!

Ш
А
Х
Т
А
Р
Я
М
!

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

ІНЖЕНЕРИ — ДОМОРОЩЕНІ

Документи цього юнака насторожили О. М. Попова. Шістнадцять років не сповнилося ще, а вже гобував у грудовій колонії. Зовні не показуючи своєї підозри, Олексій Михайлович веде розмову з підлітком, в якого цинізм відчувається в кожному слові.

— Так в який тебе цех направити? — стримано питає Олексій Михайлович.

— А в такий, де робить не треба, — розв'язно відповідає юнак.

Бачачи, що розмови тут зайві, направляє хлопця в п'ятий ремонтно-механічний. А сам тут же повідомив інженера Леоніда Всеволодовича Гончарова.

В цеху терпляче і поблажливо ставились до Віктора. Хоч не раз доводилось чути образи і погрози в адресу старших.

ВИПУСКНИК ІДЕ В ЖИТТЯ

Завітали в г'ятій цех члени ради молодих робітників, представники комсомольської організації заводу. Давали невеликі доручення, втягували в громадську роботу. І що ж? Через рік невідомим став Віктор. Куди й ділась ота напускна пиха, розгнущаність. Одержав розряд слюсаря-ремонтника і поїхав вчитись у Керч. Зараз, коли приїздить додому, в Кіровоград, першим ділом біжить на агрегатний. А з Олексієм Михайловичем Поповим за сто верст, як кажуть, здоровається.

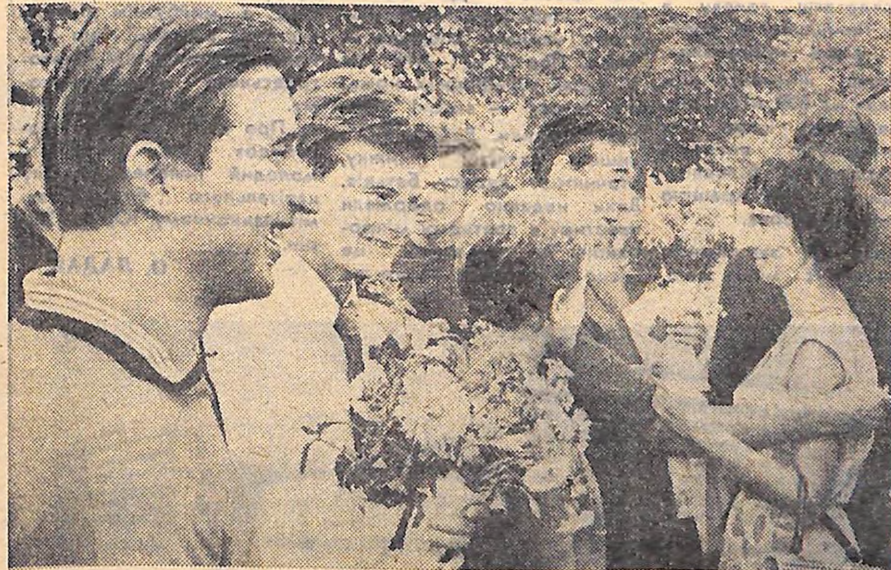
Агрегатний завод — відносно молоде підприємство. І працює в ньому в основному молодь. Кожен рік воно поповнює свої ряди за рахунок випускників шкіл. Ось і цього року йому довели план трудо-власштувати 60 випускників (15 восьмикласників і 45 десятикласників). По власштуванню восьмикласників план уже виконаний. А десятикласників прийняли поки що 25. У відділі кадрів пояснюють це тим, що решта випробовує свої сили на конкурсних екзаменах в інституті і технікумі.

Потроху прибувають вони. Іх зразу можна впізнати по сором'язливості, по невпевненості. Та куди все те дівається після розмов з Олексієм Михайловичем? Розмови ці починаються з ознайомлення з історією заводу, його цехами, людьми. А люди тут майже всі вчаться. Одні у вечірній школі, інші — в технікумах чи інститутах. Ось цього року лише Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування закінчило 24 робітники. На наступний рік вищу інженерну освіту одержать сорок. Отож, кого не захопить перспектива здобути вищу освіту без відриву від виробництва!

Вечірникам і заочникам на заводі створені всі умови. Вони працюють лише в першу й третю зміни. А вечірня школа відкрита прямо при заводі.

Не секрет, що важко приходиться на підприємстві, коли багато робітників вчаться. Але це питання не є проблемою на агрегатному. Бо весь інженерно-технічний склад, як кажуть, доморощений. Ось чому кампанія трудо-власштування випускників на заводі є не що інше, як посвячення в робітники нової зміни.

Г. ПРОКОПЕНКО.

Ось вони, студенти Кіровоградського педінституту, знову на рідній землі. Щасливі посмішки, вітання, добрий настрій...

Фото В. КОВПАКА.

Близько двадцяти днів пробув у Туреччині танцювальний колектив Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Стамбул, Анкара, острів Б'юкада, багато інших міст гаряче аплодували учасникам художньої самодіяльності.

Дійсно народне мистецтво продемонстрували кіровоградці на фольклорному фестивалі в Стамбулі.

До Туреччини прибули руси-професіонали, — можна було почути діалог між членами журі.

Учасники фестивалю, турки, ніяк не могли збагнути, що на Кіровоградщині — більше сотні хороших самодіяльних танцювальних колективів, що учасники цих колективів працюють на заводах, фабриках, в колгоспах...

За кордон студенти виїжджали вперше. І не безуспішно: вони привезли «Особливий приз журі фестивалю».

Фото В. Ковпака.

Стрічай, НИВО!

Ще роси сріблилися на буйноквітті трав, а Ліда Копченко вже простувала степовою стежиною до містечка механізаторів. Три місяці вона, учениця-практикантка Голованівського сільського профтехучилища, переймала в своїх односельчан найкращі і найважливіші грані механізаторської професії.

Приїхала в Голованівськ, успішно складала екзамен.

І ось — випуск. Дев'яносто степівчанок, скинувши сині робітничі спецівки, одягнули білі святкові плаття. Прощаються. Обіцяють своїм педагогам працювати так, щоб стати в шеренгу тих, хто напередодні жовтневого свята матиме найвагоміші дарунки своїх завязаних рук.

Відбувся випуск і в Новгородківському сільському профтехучилищі. Звідси вирушили в дорогу 180 майбутніх хліборобів. З них — 89 дівчат. Сороч найзавзятіших отримали механізаторські посвідчення з відзнакою. Новгородківський райком комсомолу вручив їм Почесні Грамоти.

Від імені своїх друзів Клава Богуш запевнила педагогів, керівників колгоспів, партійних та комсомольських працівників, що всі 180 її ровесників не осоромлять хліборобського роду.

А позавчора з усіх районів області з'їжджалися дівчата в Кіровоград. Стрілися в обкомі комсомолу. Їх вітали, зичили майбутнім механізаторам щасливого ужину. Клава Притисовська, доярка з колгоспу «Маяк комунізму» Голованівського району, говорила своїм землячкам:

— Гарно буде, як навчуся в Бобринці обслуговувати механізм, що є на фермах. Бо дівчата мої так і наказували: «Ідь та повертайся знову в наш гурт, пези полегшення нашим рукам...»

А Катерина Горшак з колгоспу «Правда» Новоміргородського району працювала в ланці, де ще часто дівчата беруть в руки сапу. І комсомолка мріє вирощувати цукристі, кукурдузу без затрат ручної праці.

В Бобринці дівчат зустріли працівники райкому комсомолу, педагоги сільського профтехучилища.

ГОСТІ З ЯПОНІЇ

КИЇВ, 24 серпня. (РАТАУ). В столицю України прибула група делегатів III фестивалю дружби радянської і японської молоді, який недавно закінчився в Казані.

Гості з Японії ознайомляться з історичними і культурними пам'ятками міста-героя, відвідають позашкільні дитячі заклади, спортивні споруди, побувають на Київській-комсомольській ГЕС, зустрінуться з молодими трудівниками міста і села.

Інші групи делегатів фестивалю відвідають Харків, Одесу, Львів, Сімферополь.

САЛОТ СВЯТОВІ ШАХТАРІВ

ДОНЕЦЬК, 25 серпня. (РАТАУ). Сьогодні достроковим виконанням восьмимісячного плану видобутку палива трудівники вугільної промисловості України салютували наступному у Дню шахтаря.

В рахунок вересня уже працюють комбінати «Донецьквугілля», «Луганськвугілля», «Укрзахідвугілля» і «Олександріввугілля», більше половини всіх вугільних трестів республіки.

КОЛИ ЗАКИПАЄ ГОРИЗОНТ...

Репортаж

Обрій ще вітається серпневою тишею, вмивається голубим маревом, а вже школярі тиснуться до вікон автобуса, весело щебечуть, дивляться вдалечінь. І я бачу, як горизонт закипає чорними, ніби смола, хвилями, що казково ростуть, вибігають назустріч вікнам пірамідами насапаної землі і породи, струнким каркасом підйомно-відвального моста, червоним прапором, що б'є крильми над вуглерозрізом...

Учні зграйкою замиряють на кромці відвалу, а ми з Іваном Терещенком, слюсарем, секретарем комітету комсомолу спускаємось вглиб розрізу, крокуємо шпалами назустріч підйомно-відвальному мосту. А залізні ковші конвеєром збігають на двадцятип'ятиметрову глибину, вгризаються в землю, виносять її наверх, і вона транспортерами пробігає над усім гігантським котлованом, і могутнім потоком висипається на відвал. Це — знімається земля. Зустріч з вугіллям чекає попереду.

Юрій Біленко і Олександр Ходак стоять на капітанських містках. Вони — машиністи. Хлопці пильно вдивляються в роботу ковшів та транспортерів: чи не потрапили разом з землею шматки заліза та каменю, бо тоді заклинається кронштейни і зупиняться міст. З маслянками перескакують від одного транспортера до другого, змащують вантажні ролики, підтягують кронштейни. Обидва вони зовсім юні. Перший навчається у вечірній школі, а другий — щойно закінчив її. Хлопці вже здобули трудове хрещення вугільників, визнання — виймають 30—35 тисяч кубометрів землі за добу, працюючи позмінно.

Спускаємось вниз ще на одну «ступеньку», висота якої 25 метрів, і перед нами з-за виступу

виростає роторний екскаватор К-305. В кабіні за ричагами сидить Федір Губа, але сидить набагато впевненіше, ніж кілька днів тому в аудиторії гірничого інституту, де він складав вступні екзамен. Сьогодні породи майже немає, і ротори черпають вологе буре вугілля, яке через шибери тече у вагонетки. Ось уже заповнилась одна, друга, третя... Бригадир електровоза Микола Устенко подає сигнал і електровоз, як експрес, повільно набирає розгін і зникає за поворотом розрізу.

— Це одна з кращих комсомольсько-молодіжних бригад, — каже Іван, проводжаючи очима зниклий електровоз. — Кожен місяць перевиконує план транспортування вугілля.

Ще одна «ступенька» — і знову екскаватор, акритий тонким шаром вугілля. Миколі Буцуніж відірвати руку від важелів — робота складна — і комсомолец дарує білозубу усмішку.

— За перше півріччя, — ділиться радістю слюсар, — наш вуглерозріз дав понад п'ять тисяч тонн вугілля. — А чи не заважає вода? — цікавлюсь, показуючи на невеличкі озера, що зблискують де-не-де проти сонця.

— Тут працюють насоси, — каже хлопець. — Нещодавно ми реконструювали один з них, збільшили його потужність. Це дало в середньому 4 тисячі карбованців економії за рік.

І навіть не віриться, що рік тому це був центр розрізу, що звідти, з глибини, неспокійні хлопці вийняли по кілька метрів бурого вогню. ...Знову гойдається автобус, знову школярі прощально туляться до вікон, за якими кипить земля і горизонт.

М. СОЛОДЧЕНКО, власкор «Молодого комунара». Бандурівський вуглерозріз.

Добрий Північ!

Скнуті експлуататорські класи і міжнародний імперіалізм шалено борються проти нового суспільного ладу. Вони принесли незліченні біди і страждання нашому народові. Але їх атаки були відбиті, справа революції перемогла.

(З Тез ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції»).

У 1929 і 1930 роках зима була вередливою. Віхоли і тріскучі морози часто змінювалися раптовою відлигою. Тоді, я це добре пам'ятаю, була якраз відлига. Набравшись за день, ми сушили одяг, відпочивали. Опівночі настирливий стукіт підняв нашу оперативну групу (тоді ми знаходилися в Єлисаветградівці) на ноги. То прискакав селянин з Красносілля.

— Вбили товариша Будзинського... Двадцятип'ятирічного. Коли він повертався зі зборів, — одним духом випалив посланець.

Але більше він не міг нічого повідомити. Ми швидко зібралися і виїхали.

Уважно оглянули місце події. На вологому снігу добре відбилися сліди ніг. Вони вели на околицю села і далі через поле в ліс.

Почали радитись. Було дві години ночі. Значить, вбивця чи вбивці (сліди підказували, що їх було кілька) могли де ранку далеко відійти. Необхідно було організувати облогу, по можливості оточити ліс. А нас було зовсім мало. Послали одного з своїх товаришів у село. Він телефоном зв'язався з уповноваженим ГПУ Знам'янського району, поставив завдання організувати населення найближчих сіл для прочищення лісу з боку Знам'янського району. У двох інших напрямках під керівництвом оперативних працівників пішли команди активістів-мисливців і лісників, озброєні рушницями.

Ми теж заглибилися у ліс. І тут, мов на зло, різко змінилася погода. Подув північний вітер. З кожною хвилиною міцнішав мороз. Здійнялася завірюха, замітаючи сліди бандитів.

Аж перед ранком крізь шум і завивання завірюхи десь збоку почули поодинокі глухі постріли і гавкання собак.

них траплялося на Єлисаветградщині, бо різні «батьки» і отамани прагнули кров'ю залити завоювання революції.

Але народ ішов за партією більшовиків, безжалісно вимітаючи прихвостів царизму.

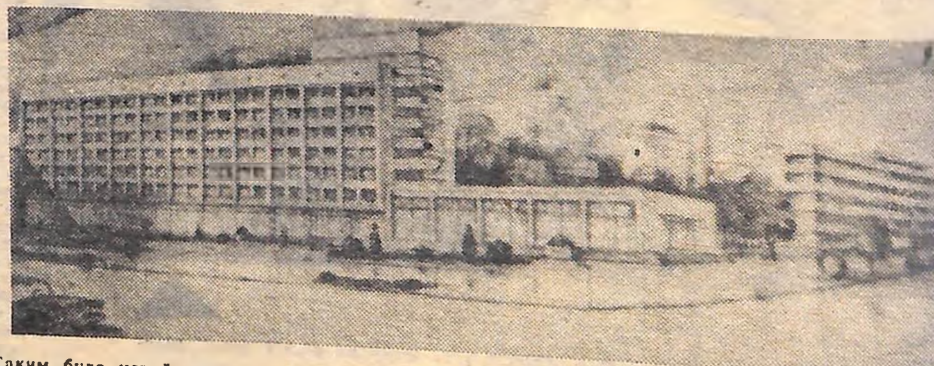
А. КАЗАРИНОВ,
підполковник у відставці.
м. Москва.

НИНІШНЬОГО літа ти поступив у вуз Києва. Та уяви, що вже навчання позаду, і ти з дипломом повертаєшся в Кіровоград. Виходиш з літака і перед тобою, наче в казці, постає велика споруда. Вся із скла, металу і бетону. Новий аеровокзал.

Сідаєш в тролейбус. Маршрут старий, а ось докруж нього все нове. Невпізнанною стала вулиця Уфимська. Білі дев'ятиповерхові житлові будівлі. Зеленими фонтанами височать дерева. Змінила вигляд і вулиця Карла Маркса.

Тролейбус наближається до центру. А тут... Мимоволі повертаєш голову в сторону Ленінської — улюбленого місця прогулянок. Приваблює кінотеатр «Кіровоград» на 800 місць, новий ресторан, кафе. На Шевченківській височать дев'ятиповерхові білосніжні будинки. Ще кращою стала площа Кірова.

Хотілося б зупинитись. Але тролейбус мчить далі.

Таким буде новий готель.

КІРОВОГРАД ЧЕРЕЗ П'ЯТЬ РОКІВ

Продовжуєш огляд вулиці Карла Маркса. Коло готелю «Україна» піднявся ще один, на 92 місця. Біля нього — сучасний кінотеатр «Хроніка». Поряд з центральним універмагом теж готель. Тільки більший. 304 чоловіки там зразу зможуть відпочивати.

Вийжджаєш на Ровенський проспект. Де колись була мебльова фабрика, стоїть чарівна споруда — театр. Поряд — АТС на 10 тисяч телефонних номерів. А далі — високі житлові будинки. Виймаєш з кишені записну книжку, уточнюєш адресу батьків. Вони недавно одержали квартиру в третьому мікрорайоні. Ти пам'ятаєш це місце як іподром. Тепер же

там і критий ринок, і готель.

А ввечері разом з друзями підеш в новий парк імені Пушкіна. 15-гектарну площу він займає біля Інгулу. Тут спортивні і дитячі майданчики, каруселі, різні павільйони, кафе і навіть місце тихого відпочинку. Ти ж, мабуть, завітаєш до танцювального майданчика, який парашутним куполом видіє коло річки.

...Багато буде змін в обласному центрі. Деякі з них стануть швидше, ніж сьогоднішній студент-першокурсник закінчить інститут, а деякі й пізніше. Та головне, що вони будуть. Поки що ви можете познайомитись з майбутнім рідного міста на виставці, що відкрита в приміщенні Кіровоградського міськвиконкому.

Про всі подробиці новобудов вам розповість молодий інженер відділу капітального будівництва міськвиконкому Юрій Тюрін.

О. ЛАДАН.

ЛІЗАНІ ЗІ КРАЇНИ МУЖНОСТІ

Ю. МОТОРНИЙ

(Продовження. Початок в газетах за 16, 21, 23, 26 липня та 9, 11, 13, 16, 18 і 25 серпня).

8. 18-го вересня біля станції Зяблівка пущений під укіс експрес Харків — Берлін. Убито понад триста солдатів і офіцерів. Багато поранених.

9. 19-го вересня між станціями Добруш і Ларищеве на Брянській залізниці пущений під укіс ешелон з автомашинами і боеприпасами. Знищено 7 вагонів і 6 платформ з автомашинами.

10. 27-го вересня 1942 р. на Брянській залізниці під станцією Добруш пущений під укіс ворожий ешелон з живою силою. Знищено кілька сот солдатів і офіцерів. Багато поранено.

Крім безпосереднього керівництва цими операціями, особиста участь тов. Балицького виявилася в тому, що він замінував ділянки залізничі для підриву восьми ешелонів, з яких п'ять було з живою силою противника, один з пального і два з будівельними матеріалами та автомашинами.

Моральне і політичне обличчя вірного сина українського народу, більшовика Балицького — приклад для всього рядового і командного складу партизанського загону. Вимогливий до себе і до підлеглих, ініціативний, енергійний — такий є Балицький. Він день у день громить ворожу живу силу і техніку. Незважаючи на серйозне поранення, Григорій Васильович Балицький знаходиться в лавах партизанів.

На основі матеріалів, представлених командуванням партизанського загону, клопочу про

присвоєння Балицькому Г. В. звання Героя Радянського Союзу.

Начальник Українського штабу партизанського руху Строчак.

Незважаючи на серйозне поранення... Так, то було поранення яке залишило пам'ять на все життя. Трапилося це вже після того, як група Балицького, виконавши завдання по прикриттю з'єднання, що відходило в Клетнянські ліси, розшукала основні сили чернігівців. На цей час життя у з'єднанні багато в чому змінилося. Партизани мали навіть свій аеродром і прийняли на нього кілька літаків з «Великої землі». Батьківщина слала зброю, якої так не вистачало для успішних бойових дій. Вдалося евакуювати поранених у радянський тил, і тепер з'єднання посилювало наскоки на ворога. В одному з боїв, коли партизани збирали-

ся одним ударом захопити станцію Білинковичі й знищити стратегічно важливий залізничний міст поблизу неї, Балицького влучив осколок ворожої міни.

Ні, він не думав про каліцтво. «Це велика розкіш — у таку війну мати дві руки, дві ноги і двоє очей», — підбадьорював сам себе. Боявся іншого: скажуть, що годі партизанити, який то боєць — без ока. Пізніше, коли одужав після операції в московському госпиталі, в штабі партизанського руху натякнули на це. Та лише натякнули: цей диверсант був готовий і в Кремль піти, аби тільки добитися повернення до своїх партизанів. Такому краше не суперечити.

І Балицький знову в з'єднанні. А 10 березня 1943 року в «Правде» країна прочитала Указ Президії Верховної Ради про присвоєння шес-

ЖОВТНЕВІ ГОСТИНЦІ

Повернувшись у з'єднання, Балицький дістає нове призначення — командиром найбільшого з чернігівських загонів, загону імені Сталіна.

Настав час, коли Радянська Армія почала бити ворога на всіх фронтах. Верховне головнокомандування в цій обстановці постійно враховує і зростає силу українських та білоруських партизанів, ставить їм завдання, про які раніше й мріяти не можна було. Чернігівське з'єднання в липні одержує наказ вирушати на Волинь, туди, де знаходиться сплетіння найважливіших у стратегічному відношенні ворожих залізниць — Ковельський вузол.

Першим на одну з найважливіших залізниць Ковель — Рівне вийшов загін Балицького. 10 липня він прибув у район дій і розташувався в Радзівілівських лісах.

Німці пильно охороняють залізницю. Банди націоналістів, догоджаючи своїм фашистським панам, всіляко намагаються протистояти діям партизанів. Та це не лякає Балицького. З першого ж дня розгорнулася підготовка до диверсії.

Тут, в лісах Волині, виробилася тактика, що ввійшла в історію партизанського руху під назвою «диверсійний по черк Балицького». Полягав цей по черк ось в чому. На залізницю виходило вже не кілька чоловік, як раніше, а сто чи й більше. Частина з них — підричники, а більшість — просто бійці. Коли ешелон підірвано, партизани знищують охорону, що потрібна — вивантажують, а решту знищують. Зброя, одяг, продовольство, які призначалися для німецької армії, потрапляли до партизанських рук.

Після кількох успішних виходів загону на колючу обстановку ускладнилася. Ворог, відчувши зухвали удари партизанів, посилив охорону залізниць. Патрульні групи почали виходити по 60—70 чоловік у кожній, цінні ешелони пропускали тільки вдень, а швидкість нічного руху поїздів зменшувалася до 4—5 кілометрів на годину.

(Закінчення в наступному номері).

Засідає підпільний обком партії. Крайній ліворуч — Г. В. БАЛИЦЬКИЙ.

ДЕНЬ МОЛОДІ МОНГОЛІЇ

Молодь народилася Монголії 25 серпня відзначила 46-у річницю з дня створення Монгольської революційної спілки молоді.

На підприємствах і в установах, де працює молодь, пройшли збори і вечори, зустрічі з ветеранами народної революції Монголії. В масових молодіжних гуляннях брали участь юнаки і дівчата з Радянського Союзу та інших братніх соціалістичних країн.

Урочисто відзначили день монгольської молоді учасники фестивалю дружби монгольської і радянської молоді, який тепер проходить з нагоди 50-річчя Великого Жовтня.

(ТАРС).

БАГАТО років у Кіровограді знають Жанну Яківну Яценко, як одну з кращих піонерських вожатих. І в 32 роки вона зберегла комсомольський ентузіазм і вміння захопити дітей. Навколо неї постійно метушаться піонери — сперечаються, доводять, розпитують, пропонують.

Кілька років тому Жанна Яківна стала вчителькою початкових класів. І ось я в восьмирічній

Жанна Яківна завела дітей в клас, попрощалась з ними, попросивши чергових батьків провести дітей додому.

Вчителька поспішала. Вона відкрила двері в сусідній клас, і веселий гамір, що зустрів нас біля порога, відразу вщух. П'ятикласники розбіглися по своїх місцях, а швидкоока Люда доповіла: — Жанно Яківно, все готове. Тільки Таня трохи забарилася.

НА ШКІЛЬНОМУ ПОРОЗІ

Коли вчитель — друг

школі № 19. На запитання про вчительку відповідають: — Незабаром повернетесь з своїми першокласниками.

Дійсно, через кілька хвилин біля шкільного входу з'явився ланцюжок малюків зі своїм класоводом. Щойно вони покляли квіти до пам'ятника Невідомому солдату.

Усі подивилися на Таню. Проте вона, анітрохи не збентежившись, щось дописала на великому аркуші паперу і простягнула його вчительці. Жанна Яківна розгорнула аркуш перед класом, і всі прочитали: «Ніхто не забутий, ніщо не забуте». Так називався збір заголовку. Він розпочався відразу ж, як

тільки прибули гості — друзі загону і піонери з паралельного п'ятого класу.

І ось результат — збір пройшов цікаво, залишив у дітей багато вражень, приніс велике задоволення: адже все готували вони самі.

Такі справи дітям вже по силах. Вони привчені до них ще з четвертого класу. А в останньому навчальному році проведено багато цікавого з ініціативи самих піонерів. Це — збір «Його ім'я носить наш загін» (про Аркадія Гайдара), зустріч з людьми різних професій, названа дітьми «Прості радянські люди всюди творять чудеса». Цікавих людей запросили піонери — Героя Соціалістичної Праці електроваровальника заводу «Червона зірка» Івана Шпаша, художника В. Бондаренка і людей інших професій.

В пам'яті першокласників надовго залишилися збори-бесіди за листами Н. К. Крупської. Після них діти написали листа Вірі Георгіївни Самарині, яка зустрічалася з Н. К. Крупською, фотографувалася з нею. Багато порад Надії Костянтинівни піонери прагнуть засвоїти.

Деякий досвід дозволив мені визначити в розвитку самостійності дітей три ступені: коли діти роблять те, що говорять старші — вчитель і вожатий; коли корисні справи здійснюються з ініціативи дітей за спільно розробленим планом, але під наглядом і при допомозі вчителя чи вожатого; коли піонери з початку до кінця діють самостійно, іноді звертаючись за порадами і консультаціями до старших.

Дитячий колектив, керований Ж. Я. Яценко, знаходиться на другому ступені розвитку самостійності.

Самостійність... Про неї мріє кожен підліток, до неї прагне кожен юнак і кожна дівчина. Виховується справжня самостійність тільки в умовах правильно організації діяльності дітей, що служить основним джерелом їх розвитку. Самостійність піонерів добре формується тоді, коли вчитель не просто вчить і виховує дітей, а є для них старшим товаришем і другом.

А. РОДІН

м. Кіровоград.

Тий це голос?

В один з люневих вечорів 1942 року в ефірі прозвучав до того невідомий радіослухачам «голос». «Ми будемо говорити вам правду» — урочисто проголосила новоявлена радіостанція із Вашингтону, що назвала себе «Голосом Америки». І, мабуть, навряд чи існує друге зобов'язання, яке порушувалося б частіше, ніж це. Адже брехня, хоч і втончена, і каліфікована, запрограмована, як основна «пота» «Голосу Америки». Інакше як би могла радіостанція здійснювати пропаганду, перед якою офіційно була поставлена мета:

«Ми чекаємо, що російські слухачі передадуть «Голосу Америки» будуть саботувати виробництво в галузі оборони, затримувати виконання програми п'ятирічного плану, що покликаний збільшити випуск продукції в галузі сільського господарства і промисловості. Ми чекаємо від них, що час від часу, по можливості, вони будуть знаняти з Росії у війну країну, і потім прийждати в США з тим, щоб ми могли дізнатися від поінформованих росіян, які споруди оборонного значення вони будуть за Уралом і в оборонних центрах Росії».

Із скромного відділу управління військової інформації часів другої світової війни «Голос Америки» перетворився у великий механізм,

на утримання якого щорічно витрачаються десятки мільйонів доларів. На травень 1966 року «Голос Америки» мав 101 короткохвильовий і сім середньохвильових передавачів, які вели передачі на 38 мовах 797 годин на тиждень.

Кожного разу, коли американський уряд з'являвся агресивно у тому чи іншому районі земної кулі, «Голос Америки» відразу активізує там свою підрипну діяльність. Так було і під час кубинської кризи, і після початку американської агресії у В'єтнамі. Характерно, що керівництво ЮСІА поширило серед жителів південно-в'єтнамських міст і сіл близько 200 тисяч транзисторів, які можуть приймати, до речі, тільки передачі на тих діапозонах, на яких працюють радіостанції «Голосу Америки».

Радіопрограми «Голосу Америки» будуються на досить широкому і різноманітному матеріалі. Їх автори досить ретельно вивчають аудиторію слухачів, пробують підвести певну теоретичну базу під свою пропагандистську діяльність в ефірі. Методи і прийоми побудови передач відрізняються великою гнучкістю і постійно видозмінюються.

В середині 1963 року, наприклад, американський уряд офіційно заперечив уряд Радянського Союзу про своє рішення не допускати надалі злісних антирадянських впадів. І в Вашингтоні, мабуть, зрозуміли, що скажений антикомунізм, що проповідував «Голос Америки», нічого, крім огиди і протесту, у радянських людей не викличе. З того часу програми «Голосу Америки» на мовах народів Ра-

дянського Союзу стали більш стриманими. Основний центр ваги був перенесений на вихваляння американського способу життя, уявляючи красу і переваги так званого «вільного світу». Це, звичайно, не означає, що «Голос Америки» й понині не засмічує ефір всілякими вигадками, слухами, відкрито дезінформацією. Так, наприклад, більшість оглядів, коментарів, присяжених агресії США у В'єтнамі, будуються на офіційній пропагандистській доктрині, згідно якої в ролі агресора виявляються не американські душители свободи, а... самі патріоти В'єтнаму.

Мікрофони «Голосу Америки» не раз надавали різним провокаторам і перебіжчикам, які з піною на губах доводили, що в зв'язках і небувалих злочинах на в'єтнамській землі винна не американська воєнщина, а комуністи. Один із постулатів теоретиків «психологічної війни», зокрема, гласить: слід вважати небажаним дуже часто згадування в пропагандистських передачах думки про політичну, економічну і воєнну перевагу США над іншими країнами. Джон Б. Уїттон, наприклад, вважає безвідповідно, що «чим більше ми говоримо про наш високий життєвий рівень, тим менше друзі, напевне, було у нас». І при цьому зсилається на класичні слова Кромвеля, звернені в свій час до художника, який писав його портрет: «Не забувайте у вашій картині передавати також і мої неприязливі риси».

Цілком зрозуміло, що до показу неприязливих сторін американської дійсності «Голос Америки» звертається не часто і в суворо дозованіх пропорціях, — рівно настільки, щоб прикрасити свою стряпню приправою «об'єктивності».

До роботи радіостанції залучаються вчені. Вони дають рекомендації відносно психологічного напрямку тих чи інших передач. Як відомо, американці зміogli послати людину в космос значно пізніше, ніж Радянський Союз. В цих умовах розраховувати на великий пропагандистський ефект свого першого космічного експерименту вони не могли. Тому американською пропагандою був вжитий хитрий бік показу труднощів і невдач, з якими були зв'язані їх перші орбітальні польоти.

Вчені-експерти рекомендують частіше використовувати такі фрази-символи, як «свобода слова», «дружній інтерес і турбота у сталенні до решти людства», «високий моральний погляд на життя», «можливість, відкриті для всіх без винятку», «оптимізм».

З особливою обережністю пропагандисти і теоретики радять поводитися зі словом «капіталізм», оскільки це слово і фрази, що зникають його супроводжують, «не сприятливо створенню нашого сприятливого образу». Власні вони пропонують цілий набір словесних сурогатів — «народний капіталізм», «демократичне суспільство», «підлий світ» і т. д. Однак, ця пропагандистська мімікрія мало кого переконує. Навіть за словами поінформованого американського журналу «Ньюсуик», не ефективність передач «Голосу Америки», зокрема, про війну у В'єтнамі, викликає серйозну стурбованість в Пентагоні і держдепартаменті. А американське посольство в Сибїрї попередило керівництво ЮСІА, що «Голос Америки» дуже часто вводить своїх слухачів в оману.

С. ГОЛЯКОВ.

ОПЕРАЦІЯ НА СЕРЦІ

Оперуповноважений відділення карного розшуку Віктор Сущенко доповів:

— Затримали двох злодіїв. Справа про крадіжку речей в гуртожитку № 3 тресту «Кіровоградпромбуд».

Слідчого Кіровоградського міського відділу міліції Сергія Васильєва ця звістка застала зненацька. Пізно вночі повідомили про більш страшне, що не давало йому ні сну, ні спокою. Думками намацав кілька кішків заплутаного клубка злочину, а потім усе розраховував, кожну «фігуру» розставив по місцях. Хотілося діяти. А тут... Треба негайно «перекваліфікуватися» на цнх. В пам'яті пропливли бліді, сумнівні докази, кілька фактів.

— Прощу одного з новачків до мене, — попросив чергового.

Рипнули двері. В кімнату зайшов невисокий юнак. Так, саме такий, яким Сергій уявляв його ще мить тому. Звичайнісінький хлопець з розгубленою посмішкою.

— Давайте познайомимось, — щиро запропонував. — Анатолій Руднов...

— Де ж ви працюєте, чи навчаєтесь? — навмисне запитав ще лагідніше.

— Як бачите, ніде, — розвів руками Анатолій.

— А раніше? — вже зовсім тихо продовжував Сергій.

Його вже не цікавило, що відповідь Руднов. Головне — як? Сергій добре розумів, що з кількох слів цієї «бесіди» затриманий оцінив його, як слабачка, як звичайнісінького, недосвідченого.

Думку Сергія підтвердила пихата відповідь:

— Бував усюди. І зовсім не маю звички носити при собі трудову книжку.

Тепер до діла. Сергій несподівано запитав:

— А навіщо стільки ключів від замків носите?

Та Руднов і не збирався насторожуватись:

— Ремситую деяким людям замки.

— У вас хороша пам'ять? — відчувачи, що відповідь буде ще зухвалішою, Сергій повернув розмову зовсім в інше русло.

— О, чудесна! — скорчив гримасу Анатолій.

— Де були в ніч на одинадцять? Руднов зам'явся. Він не сподівався на таку конкретність. Удавано щось пригадував, а потім непевно: — В Шляховій, Бобринецького району.

Сергій посміхнувся, пильно і довго дивився у вічі Анатолію, аж поки той не сховав погляд.

— Поміляється, — твердо промовив. — Там ви були тринадцятого...

Руднов сполохано підвів очі. На обличчі майнула каяття.

— Пробачте, я переплутав. Так, так. Я був там тринадцятого.

Хід удався. Адже Сергій зовсім не знав, де був Руднов тринадцятого.

Другий затриманий — Стороженко, був ще недосвідченим злодієм. З ним було легше.

...Справу про злочин закінчено. Можна й спочити. Але на черзі інші операції. І, мабуть, жоден злочинець, перебуваючи віч-на-віч з цим офіцером, і не подумав би, що в недавньому він — слюсар заводу «Червона зірка», секретар цехової комсомольської організації. Найперший помічник в його роботі — звичайні хлопці та дівчата із заводів, фабрик. І це Сергій Васильєв має розумного порадирика — це університет, де він навчається заочно на юридичному факультеті.

Б. КИЗІЛЬ.

На рибалці.

Фото А. МАРУШЕВСЬКОГО.

НА ПЕРШИЙ погляд, цей конгрес мало чим відрізнявся від інших міжнародних форумів: конкурс, суворе журі і, звичайно, премії, з яких найпривабливіша, як заведено скрізь, «Гран-прі»...

Настав довгожданий час відкриття, слово бере організатор конгресу. Але що це? Він ретельно зав'язав очі, сідає в автомобіль, і відправляється на прогулянку по місту. Поліція спокійна — правила вуличного руху дотримуються «сліпим» водієм точно. І ось починається конгрес. На столі президії з'являється графин з водою, який раптом сам собою пустіє... Металеві кінці, що лежать на скатертині, невідомо з чийого веління, скріплюються в ланцюжок. І ось вже починається зовсім незрозуміле: один учасник конгресу проходить на трибуну з своїм асистентом і... відрубав йому голову! Другий з'являється у фракві, з-під фалд якогось вистрибує добра пісочка стільця, стівля і наз з квітами... А під час перерви гості закушують їжею, що красується на чисельних скатертинках-самобранках.

І все ж — це не шабаш відьом, не бенкет Алі-Баби і не фокус старика Хоттабича. Це дійсно звичайнісінький конгрес, конгрес чарівників. Його учасники зібрані до міста Віден-Баден, щоб показати свої успіхи і обмінятися досвідом. Фокусникам виступати перед своїми колегами, звичайно, куди тяжче і навіть небезпечніше, ніж перед несповняченими в та-

ПРОФЕСІЯ? МАГ!

емніці: тут народ бувалий, особливий. Поговоривши з таким годунком — і куди подіється впевненість, що в тебе в кишені гаманець, а не якийсь-небудь бубновий валет! Але насправді тут все чесно, організовано, а головне — серйозно. Це — мистецтво, що дає людям радість, і яке, як і будь-яке інше, потребує оглядів і оцінок. На Х-му міжнародному конгресі-конкурсі взяли участь 140 ілюзіоністів з різних країн. Учасників було розділено на декілька категорій: загальні фокуси, маніпуляції, ілюзії, комедійна магія.

Три дні на сцені маніпуляції карти з одного рукава в інший, запалювалися сигари від жіночих зачісок, випурхували голуби з повітряних куль. Але разом з цими давно відомими фокусами було показано і багато нового.

Чи не найкраще на конгресі виступили ілюзіоністи Голландії. Їх представник Ді Сато. Удостоєний премії «Гран-прі-1967».

дача на медичні теми. 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.20 — «Золоте серце». Телевізійний спектакль. 19.40 — Літопис північч. «Рік 1925-й». Телевізійний фільм. (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Романтика ювілейного року». 21.20 — Телевізійний фільм. 22.00 — Репортаж з Міжнародної виставки «Одяг». (М). 22.40 — Концерт.

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЙВ. НЕДІЛЯ, 27 серпня. 10.00 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.30 — Гімнастика для всіх. (М). 11.00 — Всесоюзний фестиваль дитячої творчості. (Волоград). 11.30 — «Передмістя Ленінграда». (Ленінград). 12.10 — «Галерея повстання». (Братислава). 13.05 — До 50-річчя Радянської влади. «Від лютого до жовтня». (Ленінград). 15.40 — «Музичний кіоск». (М). 16.30 — Сьогодні — День шахтаря. «Наш Донбас». (М). 17.00 — «На воєннік». (Донецьк). 18.00 — Художній фільм. (М). 19.35 — Літопис північч. «Рік 1924-й». Телевізійний фільм. (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — Телевізійний театр мініатюр. «Добрий вечір!». (М). 22.05 — «Троєкурови палати». (М).

ПОНЕДІЛОК, 28 серпня. 17.00 — Фільм для дітей. 17.45 — Телевізійні вісті. 18.00 — Телевізійний альманах «Подвиг». (Харків). 18.40 — «Зустріч з молодістю». (Донецьк). 19.00 — Кінопрограмма. 20.25 — Телевізійні новини. (М). 20.55 — Футбол: «Динамо» (Київ) — «Динамо» (Тбілісі). 21.40 — «Четверо під однією обкладинкою». Спектакль. 22.20 — Кінохроніка. 22.40 — Сніває «Трембіта». (Львів — Київ).

ВІТРОРОК, 29 серпня. 17.00 — Фільм для дітей. 17.35 — Дніпровські новини. 17.50 — Пере-

Спорт ОЦЕ ДЕБЮТАНТКИ!

АМСТЕРДАМ, 25 серпня. (ТАРС). Блискуче дебютували на чемпіонаті світу з велосипедного спорту наші Тамара Гаркушина і Раїса Ободовська. Інструктор з Тули Тамара стала чемпіонкою світу в індивідуальній гонці переслідування на 3 кілометри, а Раї, технік з Харкова, одержала срібну медаль. Подруги по команді розіграли між собою найкращі нагороди у фіналі гонки. Гаркушина показала час 4 хвилини 5,25 секунди, Ободовська — 4.8.19. Позаду залишилися багаторазові чемпіонки світу англійка Бертіла Бартон та Івонна Рейндерс з Бельгії.

ЧЕМПІОНАТ ОБЛАСТІ

Триває чемпіонат області з футболу.

Зараз в першій групі в своїх підгрупах лідирують знам'янський «Локомотив», який набрав 14 очок з 18

можливих, і команда Кіровоградського гарнізону, у якій 13 очок з 16. У другій підгрупі без жодного програну йдуть добровільницький «Колосник» і бобринецький «Спартак».

НА ПОРОЗІ БАТАЛІЙ

Сільські спортсмени області зараз знаходяться на порозі великих баталій. Незабаром в місті Коломиї вийдуть на килим майстри з класичної боротьби, які будуть виборювати першість республіканської центральної ради ДССТ.

Готуються до змагань і спортсмени з вільної боротьби. Вони поїдуть на змагання в м. Чернівці.

О. КУЧЕРЯВИЙ.

В МАСЦІ ЧИ БЕЗ МАСКИ

Цей знімок журнал «Цайт ім більд» (НДР) опублікував зовсім не випадково. За останній час у професіональному боксі різко збільшилась кількість травм, які одержують спортсмени. Кожного року газети повідомляють про 10—15 боксерів, що загинули на професійних рингах Європи, Америки, Африки і Азії. Часто травми боксерів бувають і в любительському боксі.

Як же запобігти цьому? У боксерів-любителів уже давно висувається вимога кращої технічної підготовки спортсменів. Зрозуміло, що це принести свої результати.

А в професійному боксі? Адже там більше можливостей для нанесення серйозних травм, по-перше, за рахунок більш тривалого часу бою,

по-друге, за рахунок менш важких рукавиць. Відомо, що під час тренування боксери зодягають спеціальні гумові шлеми для захисту голови від серйозних пошкоджень. Відомо також, що ці шлеми, захищаючи боксера, в той же час анітрохи не перешкоджають ходові бою.

За застосування подібних шлемів не лише на тренуваннях, але й під час офіційних боїв виступає багато професіоналів, в тому числі відомий американський боксер Флойд Паттерсон. «На тренуваннях є менше шансів одержати травму, тому що там застосовуються рукавички вагою від 12 до 14 унцій, до того ж і партнери боксиують не в повну силу. То чому ж не користуватися шлемами під час бою? Чому хокейний воротар може зодягати маску, а боксер не має ніякої гарантії від травм?» — запитав Флойд Паттерсон.

Противники цієї ідеї стверджують, що шлем заважає боксеру орієнтуватися, стримує його рухи. Поки що питання про застосування шлемів боксерами на змаганнях залишається відкритим.

(АФН).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

МЕЛЕЕКРАН

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 27 серпня. Перша програма. 10.00 — «Будильник». (М). 10.30 — Гімнастика для всіх. (М). 11.00 — Для школярів. Всесоюзний фестиваль дитячої творчості. (Волоград). 14.20 — До 50-річчя Радянської влади. «Кіноспортивне свято». (М). 15.40 — «Музичний кіоск». (М). 16.10 — «ТЕК-67». (К). 16.30 — Сьогодні — День шахтаря. «Наш Донбас». (Донецьк). 17.00 — «На воєннік». (Донецьк). 18.10 — «Веселий кіноскоп». (Донецьк). 18.20 — «Телегачок». (К). 18.50 — Концерт української музики. (К). 19.35 — Літопис північч. «Рік 1924-й». Телевізійний багатосерійний документальний фільм. (М). 20.30 — Теленовини. (М). 21.00 — Телевізійний театр мініатюр. «Добрий вечір!». (М). 22.05 — «Троєкурови палати».

ПОНЕДІЛОК, 28 серпня. Перша програма. 15.10 — Для школярів. «Сміхотрон». (Кадіпінград). 15.40 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Вчидня, вчидня, вчидня». Прем'єра телефільму. (М). 16.10 — Для школярів. «Я хочу в Сіверську». (Ленінград).

17.00 — «Революцією народжений». (До 65-річчя для народження Ю. Яновського). (К). 17.31 — «До нових зустрічей, Естоніє!». (М). Програма УТ. 17.45 — Телевісті. (К). 18.00 — Телеальманах «Подвиг». (Харків). 18.40 — «Зустріч з молодістю». (Донецьк). 19.00 — Футбол: «Динамо» (К) — «Динамо» (Тбілісі). В перерві — Телевісті. (К). 20.45 — Телеальманах «Подвиг». (Харків). 20.50 — «Ми з КЮСБуду». Вечір студентів-будівельників. (Кіровоград). 21.40 — «Сорочинський ярмарок». Прем'єра музичного телевізійного спектаклю. (Ленінград). 22.40 — Програма УТ. «Сніває «Трембіта». (К).

ВІТРОРОК, 29 серпня. Перша програма. 12.10 — Телеальманах «Подвиг». (М). 12.50 — Футбол: «Динамо» (К) — «Динамо» (Тбілісі) (другий тайм). (Повторення відеозапису). 16.50 — Для дошкільників і молодших школярів. «Ти ідеши в школу». (М). 17.20 — До тижня Білоруської РСР у Москві. (Мінськ). 18.00 — Телевісті. (К). 18.20 — «На дикому березі». Новий художній фільм. І серія. (К). 19.40 — Літопис північч. «Рік 1925-й». Телевізійний багатосерійний документальний фільм. (М). 20.30 — Телеальманах «Подвиг». (Харків). 21.00 — «Сонце потрібне життям». Фільм по цинпійній обороні. (Кіровоград). 21.20 — Телефільм. (Кіровоград). 21.45 — «Клуб цікавих зустрічей». «Захочіть!» (Кіровоград). 22.00 — Репортаж з між-

народної виставки «Одяг». (М). 22.40 — «Молода українська поезія». Літературна передача. (К).

ПОКАЗУЄ ДНІПРО-ПЕТРОВСЬК

НЕДІЛЯ, 27 серпня. 10.00 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.30 — Гімнастика для всіх. (М). 11.00 — Всесоюзний фестиваль дитячої творчості. (Волоград). 11.30 — «Передмістя Ленінграда». (Ленінград). 12.10 — «Галерея повстання». (Братислава). 13.05 — До 50-річчя Радянської влади. «Від лютого до жовтня». (Ленінград). 15.40 — «Музичний кіоск». (М). 16.30 — Сьогодні — День шахтаря. «Наш Донбас». (М). 17.00 — «На воєннік». (Донецьк). 18.00 — Художній фільм. (М). 19.35 — Літопис північч. «Рік 1924-й». Телевізійний фільм. (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — Телевізійний театр мініатюр. «Добрий вечір!». (М). 22.05 — «Троєкурови палати». (М).

ПОНЕДІЛОК, 28 серпня. 17.00 — Фільм для дітей. 17.45 — Телевізійні вісті. 18.00 — Телевізійний альманах «Подвиг». (Харків). 18.40 — «Зустріч з молодістю». (Донецьк). 19.00 — Кінопрограмма. 20.25 — Телевізійні новини. (М). 20.55 — Футбол: «Динамо» (Київ) — «Динамо» (Тбілісі). 21.40 — «Четверо під однією обкладинкою». Спектакль. 22.20 — Кінохроніка. 22.40 — Сніває «Трембіта». (Львів — Київ).

ВІТРОРОК, 29 серпня. 17.00 — Фільм для дітей. 17.35 — Дніпровські новини. 17.50 — Пере-

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ
м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділі — 45-36.

МОЛОДОЙ КОМУНАР —
орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.